

Х И Ж А Р А Й

ИЛИ КАК БОГ НИКОГА НЕ ОСТАВЯ ТЕЗИ, КОИТО ГО ОБИЧАТ

(по действителен случай)

Съдбата не бе благосклонна към Петко и той, въпреки добрината си, отнесе жесток шамар от нея. Преди петнадесет години изгуби сина си в лавина близо до хижа Рай. Петко обаче не се отказа да вярва в доброто и прие случилото като знак свише, че трябва да построи параклис близо до хижата, в памет на своето момче и на всички хора, намерили смъртта си в планината. И понеже по върховете никога не се ходи сам, той реши да посвети храма на двама велики светци - св. Николай и св. Пантелеймон. Делото, с което се захвана, се оказа трудно. Отне му повече от десет години.

Строеше го с камъни, които носеха туристите. Той ги наричаше „щастливите камъни“. Та нали сам Господ бе казал, че ако хората замлъкнат, то камъните ще започнат да Го прославят. Петко беше запечатал цялото строителство на параклиса с кратки видеа, от които добри приятели направиха филма „Щастливите камъни“.

Един ден Ана, благочестива християнка, прехвърлила 60-те, след като вече се беше запознала с историята на Петко от филма, сподели със своите приятели, че на всяка цена иска да се качи до този параклис. По Божия милост тя се бе запознала наскоро с отец Йоан, свещеник на средна възраст, който никога до този момент не бе правил преходи в планината, но откликна на идеята ѝ за преход до хижата. Това съвсем не беше случайно.

На 16 август 2020 г., в проливен дъжд, едно младо софийско семейство – Васко, Еми и Иво, заедно с Биляна (дъщерята на Ана), нейния приятел Боби, Ана и отец Йоан се срещнаха в Калофер. Отправиха се към местността „Паниците“, откъдето започва пътеката за хижа „Рай“ и връх Ботев. Идеята беше да преспят на хижата и на втория ден всички без Ана да атакуват връх Ботев, след което на връщане да я вземат от хижата и да се приберат.

При сборния пункт отец Йоан дойде с мотор. Беше вир вода, с маратонки и градска раница, на която конците на презрамките вече стърчаха от шевовете от опъване. Ана се появи с мрежести маратонки, раница, която едва се вдигаше, и плажна чанта. Това беше смешно – ако ги беше видял някой истински планинар, щеше да се хване за главата! Или иначе казано – нямаха никакъв шанс да успеят, защото едно е желанието, друга реалността.

Облякоха дъждобраните и тръгнаха. Първите сто метра от пътеката бяха с наклон от почти 60 градуса, с пясък и глина, а в комбинация с дъжда, стана нещо невиждано. Съвсем скоро Ана спря, дишайки тежко, вече с мокри крака и подгизнала. Всички осъзнаха, че каузата е загубена. Тя искаше да продължи, но останалите я предупредиха, че ако сега не се откаже, след час вече няма да има

нито продължаване, нито връщане и просто ще си остане в планината. След кратко обсъждане, групата реши да се върне в Калофер, да седне някъде на по чаша чай, докато спре да вали, и спокойно да реши какво да прави. На път за Калофер в колата Ана се разплака, защото е провалила прехода на цялата група.

В кафенето Васко и Биляна решиха, че е най-разумно да оставят Ана и отец Йоан да пренощуват в Калофер, а останалите да покорят връх Ботев и на другия ден да си тръгнат всички заедно. Съобщиха решението на Ана и от човек, пълен с емоции и енергия, тя се превърна в развалина. Изведнъж рухна, лицето ѝ посърна и каза: „Щом така сте решили, добре”.

Иво веднага намери къща за гости на изхода на града и тръгнаха натам. Спряха колите отпред и при слизането зад тях изневиделица паркира стар руски джип, от който се измъкна един пълен чичко (после разбраха, че това е собственикът на къщата, където Ана и отец Йоан щяха да отседнат). Той се обърна към групата с въпроса дали са тръгнали за хижа Рай. Те потвърдиха, след което той директно изстреля, че предлага транспорт до половината разстояние до хижата, при което Ана се сепна, ококори се, обнадеждена, че все още има шанс да стигне там, където искаше. За секунди започна ново преосмисляне на ситуацията, но дъщеря ѝ, въпреки всичко, клонеше Ана да остане. Започна диалог с шофьора от рода на „като я остави някъде”, останалата част от групата, която ще тръгне пеша, със сигурност ли ще я срещне, да не се разминат някъде по пътя и пр. В крайна сметка решиха да приемат предложението на чичкото и Ана с отец Йоан се качиха в джипа.

Дъждът спря. Ана и отец Йоан чакаха останалата част от групата на уговореното място и след 5 часа ходене, всички се добраха до хижа Рай. Радостта беше огромна. Гледката и красотата на това място бяха неописуеми, но за един човек от групата те имаха второстепенно значение. Първата работа след като се настаниха беше да отидат до параклиса. Там, заедно с отца, изпяха тропарите на св. Николай и св. Пантелеймон и благодариха на Бог за Неговата любов и велик промисъл. Накрая отец Йоан би камбаната и така завърши импровизираната вечерня.

Ролята на отец Йоан в пъзела, нареден от Господ, беше много важна, защото за връх Ботев на втория ден тръгнаха всички, с изключение на Ана и него. Те трябваше сутринта след закуска да потеглят надолу, защото вървят бавно, и по този начин щяха да натрупат преднина. Ако отец Йоан липсваше в историята, Нона нямаше как на втория ден да тръгне сама от хижа Рай към „Паниците”. Ако беше чакала останалите да слязат от връх Ботев до хижата, и после заедно да тръгнат надолу, щяха със сигурност да замръкнат в гората.

От цялата тази чудна история, групата усети живото присъствие на Бога и за пореден път разбра каква голяма сила има смирението да приемеш Божията воля такава, каквата е, защото точно когато човек си мисли, че потъва и няма надежда, Бог винаги идва на помощ и протяга ръка към него.